

★ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ★

ΤΟ "ΚΥΚΝΕΙΟΝ", ΤΟΥ ΒΕΤΟΒΕΝ

ΗΜΕΡΑ ἦτο παγερά, ἡ-
μέρα Δεκεμβρίου.

Γέρων τις, περιβε-
βλημένος πλατὺν πα-
λαιὸν ἐπενδύτην, ὅστις
μόλις κατῶρθον νὰ
προφυλάσῃ αὐτὸν ἀπὸ
τῆς δριμύτητος, τοῦ
ψύχους περιεφέρετο ὁ-

λως ἀσκόπως ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Βόννης.

Πολλάκις ἴστατο ἐνώπιον τοίχου καὶ διὰ χει-
ρὸς προθύρου μὲν ἀλλ' ἀσθενούς, ἐχάραττεν ἐπ' αὐ-
τοῦ μουσικοὺς χαρακτήρας δι' ἄνθρωπος τυχαίως
εὐρεθέντος.

Ἦτο ὁ Βετόβεν.

Καὶ ἦτο σκυθρωπότερος τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἢ
ἄλλοτε.

"Εκλαίεν, οἱμοὶ! ὁ μεγαλοφυὴς θεμελιωτὴς
τῆς γερμανικῆς μουσικῆς σχολῆς καὶ οὐδεὶς εὐρί-
σκετο νὰ τῷ ἀπευθύνῃ παρηγορητικοὺς λόγους.
Οὐδεὶς ὑπῆρχεν, ὅστις ἐκ φιλανθρωπίας τοῦλάχισ-
τον νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτὸν καθ' ὁμάδος ἀγαιοπαί-
δων οἵτινες ἐκλαμβάνοντες αὐτὸν ὡς τρελλόν, ἐ-
μυκτήριζον αὐτὸν ἀμειλίκτως, ὅσάκις δὲν τὸν ἐλι-
θοβόλουν.

Εἰς τούτων μῶλα ταῦτα—ὁ ζωηρότερος—πλη-
σάσας ἐζήτησε τὰς ἐπὶ τοῦ τοίχου χαραχθείσας
ὑπὲρ τοῦ Βετόβεν γραμμάς, εἴτα δὲ μετὰ θάρρους ἔ-
συρεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν ἐπενδύτην.

Ὁ καλλιτέχνης ἐφαίνοτο ὅτι συνήλθεν ἀπὸ τοῦ
ιδανικοῦ ἐκείνου κόσμου, εἰς ὃν ἐπλανᾶτο.

— Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ παῖς ἐν οικειότητι, κρυ-
νετε πολὺ. Ἐλᾶτε νὰ ζεσταθῆτε εἰς τὸ σπῆτι μας.
Ἴσως καὶ πεινᾶτε. Μετ' ὀλίγον θὰ γευματίσωμεν.

Ἐν ἄλλῃ εὐτυχεστέρα ἐποχῇ, ἴσως ἡνόει ὁ Βε-
τόβεν τὴν ἀφελὴ ταύτην γλῶσσαν. Τώρα μόνον ἐ-
ξεπλήσσετο.

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου, ἐψιθύρισε.

Ἀλλὰ τὸ παιδίον ἐπέμενε, τότε δὲ ὁ Βετόβεν
σιγηλῶς καὶ σχεδὸν εἰπεῖν μηχανικῶς τὸν ἠκολού-
θησε.

Διήλθον οὕτω δαίδαλον ὁδῶν καὶ δρομίσκων
σκοτεινῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σιγῶντες ἀμφοτέροι,
μεθ' ὃ ἐφθασαν πρό τινας μεταπρατηρίου, ἐν ᾧ ὑ-
πῆρχε καὶ ἡ κατοικία τοῦ μεταπράτου.

Ὁ παῖς εἰσῆλθε, μετὰ βραχὺ δὲ διαταγμὸν εἰ-
σῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ ὁ Λουδοβίκος Βετόβεν, ἀλλὰ
οὐδένα εἶδε, οὐδὲ ἤκουε. οὔτε τὰς ὑπὸ τοῦ παιδὸς
δοθείσας εἰς τοὺς γονεῖς του ἐξηγήσεις.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ καταστήματος ὑπῆρχε κατὰ
τύχην πρὸς πώλησιν κλειδοκύμβαλον. Ὁ Βετόβεν
ἤνοιξεν αὐτομάτως τὸ ἐπικάλυμμα καὶ μελαγχολι-
κῶς ἔσυρεν τοὺς δακτύλους του ἐπὶ τοῦ πλήκτρου

αὐτοῦ ὥσπερ ἐζήτηι ἐν τῇ φαντασίᾳ ἢ ἐν τῇ καρδίᾳ
τοῦ ἀνυπότακτον τινα μελωδίαν.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἔμπνευσις τῷ ἐπῆλθε· τότε δὲ κα-
τακλυσμός τόνων μελωδικῶν ἢ καὶ σκληρῶν, ἐκ
περιτροπῆς σοβαρῶν ἢ καὶ μελαγχολικῶν, ἤρξατο
ἀναδιδόμενος ἀπὸ τοῦ ὄργανου, ὡς συγκινητικὸν
παράπονον ψυχῆς ἐτοίμης νὰ ἐγκαταλίπη τὸν κό-
σμον.

Βυθισθέντες αἴφνης εἰς ἔκστασιν οἱ παρευρισκό-
μενοι, ἐδάκρυσαν ἐκ συγκινήσεως.

Τὸ κατὰστημα ἤρξατο πληρούμενον περιέργων
οἵτινες μετὰ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ ἠκροῶντο τῆς
ἐξίχου μελωδίας. Ὅταν δὲ ὁ Βετόβεν ἔκλεισε τὸ
κλειδοκύμβαλον, τὸ πλήθος εἶχε κατακλύσει καὶ
τὴν ὁδὸν ἐν τῷ μεταξὺ, μόνον δὲ ὅταν ἐπέισθη ὅτι
ἡ μουσικὴ πράγματι εἶχε παύσει ἤρξατο διαλυόμενον.

Οὐδὲ εἰς ἐκ τῶν ἀπλοϊκῶν ἐκείνων ἀμφέβαλλε
πλέον τίς ἦτον ὁ γόης.

Ὁ Βετόβεν στραφεὶς καὶ θεωρήσας τὴν παρέλα-
σιν τῶν αὐτοσχιδίων ἐκείνων ἠκροατῶν ἐμειδίασε
θλιβερώς. Θ' ἀνεπόλησε τοὺς νεανικοὺς αὐτοῦ
θιράμβους, τὰς φωτοβόλους αἰθούσας, ὅπου ἀρχιδού-
κες καὶ πρίγκηπες καὶ πριγκίπισσαι δὲν ἀπέκαμαν
προσκαλοῦσαι αὐτὸν εἰς τὰς ἐσπερίδας τῶν. Θὰ ἐ-
νεθυμήθῃ τὰ ἐκλεκτὰ καὶ πεφωτισμένα ἐκεῖνα ἠ-
κροατήρια, ἅτινα ἀνεκήρυττον αὐτὸν «τὴν πρώτην
τοῦ αἰῶνος τοῦ μεγαλοφυΐαν.»

"Ω πῶς τὰ πάντα μετεβλήθησαν!

Νῦν ὁ Βετόβεν ἦτο πτωχός, παρεγνωρισμένος,
ἠναγκασμένος δὲ νὰ ἀποκρύπτῃ τὴν δυστυχίαν του
καὶ τὴν ἔνδειαν. Κεκοινωμένον πρατήριο, πλήρες
παλαιῶν ἀσυναρτήτων ἐπίπλων καὶ ἀντικειμένων,
ἀντικαθίστα ἤδη τὰ ἐπίχρυσά μέγαρα. Ἡ ἀκτινο-
βολοῦσα εὐγένεια, τὸ λεπτὸν τῆς ἀριστοκρατίας ἄν-
θος, ἀνεπλήρου ὁ λαὸς ὁ χυδαῖος.

Καὶ εἰς ἐπίμετρον ἔδλεπεν ἡδὴ ἑαυτὸν γεγερα-
κότα, ἀσθενῆ, κινδυνεύοντα ν' ἀπολέσῃ τὸ πολυτι-
μότερον δι' ἑνα μουσικὸν—τὴν ἀκοήν.

Ὁ Βετόβεν ἔπειτα ἐζήτησε χάρτην, ὃ δὲ νεαρός
αὐτοῦ ὁδηγός, ὅστις συνέπεσε νὰ ἔχῃ καὶ προπαί-
δευτικὰς τινας γνώσεις τῆς μουσικῆς, σπεύσας ἐ-
φωδίασεν αὐτὸν μὲ χάρτην καὶ μολυβδίδα.

Ὁ Βετόβεν ἔγραψε μελωδίαν ἣν πρὸ μικροῦ εἶχε
συνθέσει καὶ ἥτις ἐμελλε νὰ ᾄδῃ καὶ ἡ τελευταία.

Πάντες παρηκολούθησαν μετὰ σεβασμοῦ τὴν ἐρ-
γασίαν του, ὃ δὲ πατὴρ ἔσπευτε πρὸς αὐτόν.

— Ποῦ εἶμαι, σὰς παρακαλῶ, ἠρώτησεν ὁ καλ-
λιτέχνης;

— Μεταξὺ φίλων, ἀπήντησεν ὁ μεταπράτης.

— Εἰς τί δύναμιν νὰ σὰς φάνῳ χρήσιμος; προ-
σέθηκεν ὁ Βετόβεν μειδιῶν θλιβερώς.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ὅ, τι ἔχω νὰ σὰς ζητήσω εἶναι
τόσον λεπτὸν, ὥστε πρέπει νὰ λάβω πολὺ θάρρος.

— Ἀλλὰ περὶ τίνος πρόκειται; διέκοψεν ἀποτό-
μως ὁ Βετόβεν.

— Νὰ γίνητε ὁ ἀνάδοχος τοῦ νεογεννήτου τέκνου μου.

— Θὰ εἶμαι πολὺ κακὸς ἀνάδοχος.

— Προτιμώτερον ἢ κόρη μου νὰ ἔχῃ κακὸν ἀνάδοχον, παρά νὰ μὴ ἔχῃ διόλου.

— Εἶμαι παρὰ πολὺ πτωχὸς καὶ τὸ τέκνον σας δὲν ἔχει τίποτε παρ' ἐμοῦ νὰ ἐλπίσῃ. Τίποτε ! προσέθηκε μετὰ τόνου σπαρχακτικοῦ οὔτε μικράν τινα συμπάθειαν, διότι ἡ καρδιά μου ἐστείρευσε πλέον ἀπὸ τὰς ἀτυχίας καὶ δὲν αἰσθάνεται οὔτε ἔρωτα, οὔτε μῖσος.

— Ἀδιάφορον. Εἰπέτε μας μόνον ὅτι δέχεσθε ... Θὰ δεχθῆτε ; Φαίνεται τόσον καλὸς !

Ὁ Βετόβεν δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ πλέον ν' ἀντιστῇ καὶ ἀκουσίως αὐτοῦ ὠδηγήθη εἰς ἐνδότερον θωμάτιον, ὅπου εὐρίσκειτο ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια.

— Ἴδου ἓνας ἀνάδοχος τὸν ὁποῖον μᾶς στέλλει ὁ Θεός. Ἐμπρὸς τώρα, ὡς ὑπάγωμεν ὅλοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἐν τῷ ναῷ, ὑπὸ τὸ σκιόφως τοῦ εὐχρητηρίου, ὁ Βετόβεν παρηκολούθει τὰ πάντα χωρὶς οὐδὲν ἐξ αὐτῶν νὰ ἐννοῇ.

Κατὰ τὴν εἰς τὸν οἶκον ἐπιστροφὴν τὰ παιδιὰ ἐξοικειωθέντα μετ' αὐτοῦ ἐπῆδον ἐπὶ τῶν γονάτων του γελῶντα καὶ παίζοντα, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς καλλιτέχνης δὲν ἀπέβαλλε τὴν σιγὴν του.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γεύματος, ὅπερ εἶχε δοθῇ μετὰ τὴν ἱεροτελεσίαν, ὁ Βετόβεν ἐγερθεὶς ἀποτόμως.

— Χαίρετε, εἶπε. Σὰς ἀφίνω καὶ ἴσως δὲν με ἐπανιδήτε πλέον.

Ἐπειτα, ὡς μετὰ αἰφνηδὴν σκέψιν.

— Ἀλλά, πρὶν φύγω, θέλω νὰ κάμω ἐν μικρὸν δῶρον εἰς τὴν βαπτιστικὴν μου. Τὸ προϊόν τῆς πωλήσεως τοῦ χάρτου τούτου χαρίζω εἰς αὐτήν. Διατηρήσατε τὸ χειρόγραφόν μου αὐτὸ καὶ μετὰ τινα ἔτη ἐλπίζω νὰ εὑρῆτε μίαν καλὴν τιμὴν. Ἡ ὑπογραφή, τὴν ὁποίαν φέρει, ἀρκεῖ. Τίποτε ἄλλο δυστυχῶς δὲν ἔχω νὰ σὰς προσφέρω.

Καὶ ἀποθέσας ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν μελωδίαν, ἣν εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ συμπληρώσει, ἀπῆλθεν.

* *

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων μηνῶν ὁ Βετόβεν ὥσει ἐνστικτικῶς ἐλκυόμενος, μετέβη καὶ πάλιν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογενείας τοῦ μεταπράτου.

Εἰσῆλθε, γενόμενος εὐχαρίστως δεκτός.

Τὸ κλειδοκύμβαλον κατεῖχεν πάντοτε τὴν αὐτὴν θέσιν. Ὁ Βετόβεν τὸ ἤνοιξε καὶ ἔσυρε τοὺς δακτύλους του ἐπὶ τῶν πληκτρῶν.

Ἄλλ' οἱμοί ! Οὐδεὶς ἤχος ἐπληττε τὴν ἀκοὴν του. Εἰς μάτην, ἐντεινὼν αὐτήν, προσεπάθει νὰ ἐνωτισθῇ τῶν μελωδικῶν τόνων. Αἱ χεῖρες του κατέπεσαν ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἡ δὲ κεφαλὴ του προσέκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀποθαρρύνσεως καὶ τῆς λύπης. Ἀφθονα δάκρυα κατέρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν του τῶν ἐρρυτιζωμένων ὑπὸ τῶν στερήσεων καὶ τῶν πόνων.

Ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια μαγευμένη ἐκ τῶν μουσικῶν αὐτοῦ ἤχων ἐξεδήλου ἡδὴ πρὸς αὐτὸν βαθὺν σεβασμόν.

— Τὸ κλειδοκύμβαλόν σας ἐχάλασεν, εἶπεν ὁ

Βετόβεν κινῶν ἐκ νέου τοὺς δακτύλους του. Αἱ χορδαὶ του ἔσπασαν.

Πάντες παρατηρήσαν ἀλλήλους ἐν ἐκπλήξει.

— Ἡ μᾶλλον ... ἐξηκολούθησεν ὁ Βετόβεν, μὴ πῶς ἐγὼ ἐκωφάθην ;

Καὶ κατέκλινε τὴν κεφαλὴν ἐν ἀθυμίᾳ, ἣν συνεμερίζοντο ὅλοι οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι.

Ἐπειτα ἀνηγέρθη βιαίως, ἀσπαζόμενος δὲ τὴν μικράν κόρην, ἣν ἔφερον πρὸς αὐτόν :

— Δυστυχισμένο παιδί, εἶπε στεναζών, εἶθε νὰ ζήσης πλέον εὐτυχὴς ἀπὸ τὸν ἀνάδοχόν σου.

Καὶ ἔφυγε δρομαίως παρέχων ὅλα τὰ σημεῖα τῆς παραφροσύνης.

Ἐξ μῆνες παρῆλθον χωρὶς νὰ μάθωσι τι περὶ αὐτοῦ.

Ἐσπέραν τινὰ θουελλώδη ἰδοὺ καὶ πάλιν αὐτὸς ἐν τῇ γνωστῇ του οἰκίᾳ. Πάντες συνδειπνοῦντες ἐτὶ ἠγέρθησαν ἅμα τῇ εἰσόδῳ του. Ἐκεῖνος ἐχαιρέτησε σωπηλῶς, ἐζήτησε τὴν κόρην, τὴν ἡσπάσθη, εἶται δὲ ἀποθέτων τὰς ἰσχνὰς καὶ τρεμούσας αὐτοῦ χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ βρέφους ἐφαίνετο ὅτι ἐπεκαλεῖτο ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν θείαν εὐλογίαν.

Ἐφυγεν ὡς σκιὰ ὅπως μὴ ἐπανέλθῃ πλέον τὴν ἐπαύριον ὁ Λουδοβίκος φὸν Βετόβεν δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ ζωῇ.

* *

Ὅτε βραδύτερον, μετὰ δεκαετίαν περίπου, ἡ οἰκογένεια τοῦ μεταπράτου περιῆλθε μοιραίως ἐν ἐσχάτῃ οἰκονομικῇ δυσχερίᾳ, ἡ θυγάτηρ εἰς ἣν εἶχον ἀφῆγηθῇ τὰ περὶ τοῦ ἀναδόχου τῆς

— Καὶ τὸ δῶρον ποῦ μοῦ ἔκαμε τὸ ἐξεχάσατε ; ἠρώτησε.

— Ἀλλοίμονον ! εἶπεν ὁ πατήρ. Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶχεν ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ τί ἠμποροῦσε νὰ μᾶς κάμῃ ; Ἦτο πτωχός. Φαντάζεσθε ὅτι ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀξίαν ἓνα παληόχαρτο ;

Ἐν τούτοις ἡ κόρη ἐπέμενε νὰ ἐξετάσῃ περὶ τῆς ἀξίας του, παραλαβοῦσα δὲ τὴν μητέρα τῆς, μετέβη παρὰ τινι ἐκδότῃ μουσικῶν ἔργων.

Μόλις οὗτος ἔρριψε περιφρονητικόν τι βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου.

— Βετόβεν ! ... Βετόβεν ! ... ἐπιθύρισεν μετὰ τινος δυσπιστίας.

Ἐφοβεῖτο μήπως ἐπρόκειτο περὶ ἀπάτης. Μεθ' ὅλον δὲ τὸν ὑπὲρ τῆς τέχνης ἐνθουσιασμόν του δὲν ἐλησμόνησε καὶ τοῦ ἐμπόρου τὴν φρόνησιν.

— Καὶ πῶς εὐρίσκειται εἰς χεῖρας σας τὸ τεμάχιον τοῦτο ; ἠρώτησεν ὁ ἐκδότης.

Ἡ μεταπράτης ἐν ἄρκᾳ ἀφελείᾳ ἀπήντησε.

— Μᾶς τὸ ἔδωκεν ὁ συγγραφεύς.

— Ὁ συγγραφεύς ! Καὶ πῶς τὸν ἐγνωρίσατε ;

Ἡ μικρὰ ὑπέλαβε πάραυτα.

— Ἦτον ἀνάδοχός μου ! Αὐτὸ τὸ χαρτί μου τὸ ἐχάρισε τὴν ἡμέραν ποῦ με ἐβάπτισε.

Ἡ ἀθώότης τῆς κόρης διεύσε πᾶσαν ἀμφιβολίαν τοῦ ἐκδότου.

— Ἦτον ἀνάδοχός σου κόρη μου, εἶπεν οὗτος, ἀφοῦ ἐπέισθη πλέον ἐντελῶς καὶ περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ἔργου ἐκ παραβολῆς. Ἀλλὰ τότε, ἔλα νὰ σὲ ἀσπασθῶ, παιδί μου, ἀφοῦ ἔχῃς ἀνάδοχον τὸν

ἀθάνατόν μας διδάσκαλον. Δόσε εἰς τὴν βαπτιστικὴν τοῦ μεγάλου Βετόβεν τετρακόσια φράγκα, εἶπεν εἰς τὸν ταμίαν του ὁ ἐκδότης.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀφείς ἐκπλήκτους τὴν μητέραν καὶ τὴν κόρην ἐπὶ τῇ ὑπερβολικῇ ὅπως δῆποτε τιμῇ ἦν προσέφερεν ὁ ἐκδότης, δι' ἐν παλαιόχαρτον.

— Περύεργο! ἔλεγεν ἡ μεταπράτης εἰς τὴν θυγατέρα της ὅταν ἐξήρχοντο. Ὁ νονός σου σοῦ ἔκαμε ἕνα λαμπρὸ δῶρον. Μὰ γιὰτὶ ἄραγε νὰ μὴ γείνη πλούσιος, ἀφοῦ ἕνα τόσῳ μικρὸ ἔργο του πουλιέται τόσῳ ἀκριδᾷ;

* *

Ἡ ἀπλὴ ἐκείνη μελωδία ἦτο τὸ τελευταῖον παράπονον τῆς ἐκλεκτῆς ἐκείνης ψυχῆς, ἦτο τὸ «Κύνειον ἄσμα» τοῦ ἐνδόξου ὅσῳ καὶ δυστυχοῦς κατὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του Βετόβεν.

CH. BARBARA FILS

(Μετέφρασε Γεώργιος Βοντζαλίδης).

* ΣΗΜΑΝΤΡΑ *

ἸΣΤΟ ΦΩΣ

Τρέξε. ἀστραπή, καὶ βόηθα με
γιατὶ τό σκότος, ποῦ με ἀρπάζει,
ἔα χεῖμαρρος μὲ σέρνει ὀργῆς
ἐκεῖ, ποῦ ἀνθός δὲν εὐωδιάζει.

Φέξε μου, δράκε πύρινε,
ναῦρῶ τὴν κρουσταλλένια βρύσι,
τὸ στοιχειωμένο της νερὸ
ποῦ τὴν ψυχὴ μου θάναστῆσιν.

Πρόβαλε, ἀετὲ φλογόκορμε,
νὰ λάμψῃ ὁ δρόμος, ποῦ γυρεῦω,
ἔτὸν πύργον τῆς Πεντάμορφης
κρινοστεφάνωτος νάναλβω.

★

Ἡ ΣΠΙΘΑ

ἸΣ τοῦ καμινιοῦ τῇ χόβολη
σπίθα θαμπὴ τριζοβολάει,
ὥς που ἄπλωσε χρυσὰ φτερά
καὶ ἡ σκλάβα ἐλεύθερη πετάει.

— «Τρελλή, ποῦ φεύγεις; Θά πνιγῇς
ἔτὸν γαῦρο πόντο ἢ ἔτὸν αἰθέρα...»

— «Φεύγω τῆς γῆς καὶ τούρανου
νάστράψω τρόμος καὶ φοβέρα.»

Καὶ ἀλήθεια, μόλις νύχτωσε,
ἦταν σδυσμένο τὸ καμίνι,
ἀλλ' ἄγρια ἡ σπίθα πυρκαϊὰ
ἔτὸ πέρα δάσος εἶχε γείνει...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ὅταν ὁ ἥλιος νεκρωμένος
ἔσ' μαύρη ἀγκάλῃ ἀναπαυθῇ
καὶ ὁ οὐρανὸς σκοτεινιασμένος
τὰ μύρια του ἄστρα στερηθῇ.

Ἄμα οἱ στεργιές βουλιάξουν ὅλες
καὶ ὅλοι στερέψουν οἱ γιαλοὶ
καὶ οἱ ὠμορφιές οἱ μοσχοβόλες
σδύσουν ἔαν πόθοι ἀμρτωλοῖ.

Ἀχ! ποιά φωνὴ θέλει ἔσπνῃσει
μιὰν Ἀντιγόνη θλιθερή,
τὸν τυφλὸ Χάρο νὰ ὀδηγήσῃ
ἔτῃ γαληνιά, ποῦ λαχταρεῖ;

★

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΟΥ

Ἦρθε ἀπαλὰ τὸ εὐωδιαστὸ τραγοῦδι μου
καὶ ἀνέμισε τὰ ὀλόσγουρα ξανθὰ μαλλιά σου
κῆγεινε στέμμα ἀπὸ λευκὰ τριαντάφυλλα
καὶ τῇ βασιλεμένη ἐλάμπρυνε ὠμορφιά σου.

Ἦρθε κρυφὰ τὸ φτερωτὸ τραγοῦδι μου
κῆφίλῃσε τὰ μαραμένα σου τὰ χεῖλη
καὶ τῆς ἀγάπης σοῦ ἔφερε τὴν ἀνοιξι
καὶ τὰ γλυκόγελα σοῦ ἐχάρισε τοῦ Ἀπρίλη.

Καὶ ἦρθε ἔξαλλο τὸ πύρινο τραγοῦδι μου
κῆφλόγισε τὰ μαρμαρένια σου τὰ στήθη
καὶ ἔτῃν ψυχὴ σου ἀγκάλιασε τὸν θάνατο
καὶ ἔτῃν καρδιά σου ἐδόγγησε καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
Βοσπορίτης

